

NARCÍS OLLER PILAR PRIM

UNA DAMA VÍDUA, JOVE I BELLA,
CERCA REFUGI EN UN AMOR INCERT

VIII

A tot això, aquella Cerdanya adés tan gemada, ⁽¹⁾ tan resplendent i plena de vida, havia anat despo-
blant-se i despullant-se de ses gales estivals. Dues o
tres tardorades d'aquelles que, iniciant-se amb una

⁽²⁾ rufagada forta, acaben per enfarinar de neu els pics
més alts i les ondejades carenes de les veïnes scires,
havien promogut ja la desbandada dels forasters,
deixant solitaris els més animats camins, i la vila

⁽³⁾ com abaltida i reclosa per les fredors d'un hivern
primerenc. Ja el dia s'havia escurçat molt. Els sau-
les i pollancres perdien llurs fulles, horriblement
grogues, mentre es rostien en el brancatge les dels
verns, i s'ajeien, esparracades i ja mig podrides, les
poc abans tan ⁽⁴⁾gerdes mates del trumferars ⁽⁵⁾. Els
prats, arranats per l'última dallada, perdien també
aquella sedor formosa de catifa de vellut, tota la
transparent verdor esmaragdina ⁽⁶⁾ que era, feia poc,
encis dels ulls. Els rossos rostolls, esdevinguts go-
⁽⁷⁾rets ⁽⁸⁾ acafetats, eren tots salpicats de munts de fems
que empudegaven l'atmosfera. I, a l'esblaimada ⁽⁹⁾ cla-
ror d'un sol sempre entelat pels celatges brutencs,
que lliscaven esmadedats ⁽¹⁰⁾ per les aigualides blavors
etèrees, no es veien ja, a la plana, altres siluetes
animades que la del solitari sembrador escampant
amb revolada rítmica la llavor damunt la terra en
què enfonsava els peus, i la més solitària, encara,
de l'encaputxat pastor ressaltant per negre de la
grandiosa paràbola dels serrats baixos a contracla-
ror de les immensitats del cel.

1. esclatant de verdor, yfana

2. ventada violenta

3. endormiscada

4. tendre i fresc

5. patatar

6. de color verd-blau

7. guaret, llaurada primera

8. del color del café, mironós

9. esblenqueït o que ha perdut el color

10. desajuntat, dividit